

Anna Karłuk-Karwowska
nauczyciel mianowany
Szkoła Podstawowa Nr 11 z Oddziałami Integracyjnymi im. Kornela Makuszyńskiego
w Białymstoku

Konspekt zajęć dla dzieci 6 letnich pt. „Wiosenne przebudzenie”

Wstęp:

Przedstawiony konspekt zajęć może być wykorzystany w nauczaniu różnych grup wiekowych dzieci przedszkolnych zgodnie z prowadzonymi blokami tematycznymi. Nauczyciel może modyfikować konspekt w zależności od grupy, z którą pracuje. Na wiosnę czekamy wszyscy - wiosna to w końcu ciepło, słońce i pobudka do życia. Niesie ona ze sobą nadzieję i optymizm, których czasem ciężko doszukiwać się w zimie. Tym bardziej gdy dodatkowo mówimy o życiu i zwyczajach zwierząt, z którymi dzieci stykają się na co dzień chociażby w bajkach. Dlatego tak chętnie dzieci bardzo aktywnie uczestniczą w tego typu zajęciach.

Cel ogólny:

1. Rozbudzenie zainteresowań przyrodniczych oraz chęci obserwowania otaczającego świata.
2. Poszerzenie wiedzy na temat zwierząt, które budzą się na wiosnę.
3. Rozwijanie spostrzegawczości, logicznego myślenia oraz koordynacji wzrokowo – ruchowej.

Cele operacyjne:

- umiejętność wymienienia nazw zwierząt, które w okresie zimy zapadają w sen zimowy i budzą się na wiosnę,
- poznanie podstawowych zasad klasyfikowania zwierząt - dostrzegając cechy wspólne i różnice,
- poszerzenie wiedzy na temat popularnych gatunków zwierząt,
- uważne słuchanie opowiadania - poznanie etapów rozwoju motyla,
- zwrócenie uwagi na problem wyśmiewania się z czyjegoś wyglądu,
- aktywne uczestnictwo w zabawie ruchowej,
- wyzwolenie swobodnej ekspresji ruchowej,
- nauka dbałości o bezpieczeństwo podczas zabawy,
- odczytywanie wyrazów (czytanie globalne),
- nabycie i poszerzenie umiejętności podporządkowania podpisów do obrazków.

Metody:

- Słowna - czytanie tekstu przez nauczyciela, rozmowa kierowana,
- Oglądowa - obserwacja, pokaz,
- Czynna - zabawa ruchowa, działanie praktyczne.

Formy:

- praca w grupie,
- praca w zespole,
- praca indywidualna.

Środki dydaktyczne: symbole wiosny, obrazki i sylwety zwierząt, etapy rozwoju motyla, kolorowe chustki, utwory literackie – „Nikt mnie więcej nie zobaczy”, CD: utwory - „Maszeruje Wiosna”, „Nokturn – Es-dur”, szablon motyla, kredki, nożyczki.

Przebieg zajęcia

1. Powitanie

Dzieci siedzą w kole podczas gdy nauczyciel wita je wszystkie mówiąc: „Witam tych, kto ma:”

- spodnie,
- spódnicę,
- krótkie włosy,
- długie włosy,
- siostrę,
- brata. itp.

Dzieci w odpowiedzi machają do nauczyciela i innych dzieci.

2. „Pobudka” - zabawa logopedyczna. Nauczyciel opowiada dzieciom historyjkę, pokazuje ćwiczenia i poleca naśladowanie czynności, o których będzie mowa:

Każdego dnia rano budzi się całe nasze ciało: nasze nogi, ręce, oczy, uszy, głowa (dzieci poruszają wymienionymi częściami ciała), a także buzia. Najpierw otwiera się szeroko (ziewamy), potem zamyka się najmocniej, jak się da (ściągają usta w „dzióbek” i napinają kilka razy). Budzi się także język – zaczyna dzień od gimnastyki. Najpierw przeciąga się (wysuwają prosty język z buzi i utrzymują go chwilę w tej pozycji), podnosi się (wysuwają język w stronę nosa) i opada (wysuwają język w stronę brody). Zagląda w stronę prawego ucha, a później lewego. Wykonuje także ćwiczenia wewnątrz buzi: podskakuje do każdego zęba na górze (dotykają językiem zębów w górnym łuku, po kolei, od prawej do lewej strony, a później od lewej do prawej), a potem do każdego zęba na dole. Wyciąga się najbardziej, jak tylko się da, i przesuwa się do przodu i do tyłu po „suficie” buzi (wykonuje ruchy języka po podniebieniu). Jeszcze tylko energiczne skłony (przykładają język do wałka dziąsłowego za górnymi zębami i opuszczają za dolne zęby, mając usta szeroko otwarte) i gotowe! Każda buzia przesyła szeroki, piękny uśmiech wszystkim innym buziom w okolicy i przesyła buziaczki (na zmianę robią szeroki uśmiech – widać zęby i „dzióbek”).

3. „Kogo budzi wiosna?” – promyczkowe uszeregowanie. nauczyciel umieszcza symbol wiosny. Spośród rozsypanych sylwet zwierząt dzieci wybierają te, które przebudziły się z zimowego snu, i umieszczają wokół symbolu wiosny. Na początku nauczyciel prosi o nazwanie poszczególnych sylwet oraz o próbę ich podziału na cztery grupy: owady (mucha, pszczoła, biedronka), ssaki (niedźwiedź, borsuk, jeź), gady (żółw błotny), płazy (ropucha, żaba). Następnie kładą wokół słoneczka te, które budzą się z zimowego snu (wszystkie wyżej wymienione).

4. „**Maszeruje Wiosna**” - inscenizacja piosenki, wspólny śpiew - aut. Krystyna Bożek-Gowik

„Maszeruje Wiosna”

Tam daleko gdzie wysoka sosna
maszeruje drogą mała Wiosna.
Ma spódniczkę mini, sznurowane butki
i jeden warkoczyk krótki.

Ref:

Maszeruje Wiosna a ptaki wokół
lecą i świergoczą głośno i wesoło.
Maszeruje Wiosna w ręku trzyma kwiat
gdy go w górę wznosi zielenieje świat!

Nosi Wiosna dżinsową kurteczkę,
na ramieniu małą torebeczkę.
Chętnie żuje gumę i robi balony,
a z nich każdy jest zielony.

Ref.

Wiosno, wiosno nie zapomnij o nas
każda trawka chce być już zielona.
Gdybyś zapomniała inną drogą poszła
zima by została mroźna.

Ref.

5. „**Nikt mnie więcej nie zobaczy**” – słuchanie opowiadania i rozmowa na temat jego treści.

„Nikt mnie więcej nie zobaczy” aut. Walentyn Bieriestow

Gąsienica uważała się za bardzo piękną i nie ominęła ani jednej kropli rosy, żeby się w niej nie przejrzeć.

- Ach, co to za uroda! - szeptała, oglądając ze wszystkich stron swój pospolity pyszczek i wyginając grzbiet, żeby popatrzeć na dwa złociste prążki.

- Szkoda, że nikt nie zwraca na mnie uwagi!

Aż raz zdarzyło się, że po łące chodziła dziewczynka i zbierała kwiaty. Gąsienica czym prędzej wypełzła na największy kwiatek. Dziewczynka spostrzegła ją i zawołała:

- Co to za brzydactwo!

- Ach tak! - syknęła obrażona gąsienica. - Wobec tego nikt nigdy, nigdzie, za nic na świecie w żadnym wypadku i w żadnych okolicznościach więcej mnie nie zobaczy! Daję na to słowo honoru uczciwej gąsienicy! Skoro się dało słowo honoru - należy go dotrzymać. Zwłaszcza kiedy się jest gąsienicą. I gąsienica wypełzła na drzewo. Z pnia na sęczek, z sęka na gałąź, z gałęzi na gałązkę, z gałązki na sęczek. Wyciągnęła z pyszczka jedwabną nitkę i zaczęła się nią owijać. Snuje się nitka, owija gąsienicę raz, drugi, dziesiąty, setny... i wreszcie gąsienica zniknęła w miękkim jedwabnym kokonie.

- Och, jaka ja jestem zmęczona! - westchnęła - ale owinęłam się znakomicie.

W kokonie było ciepło i... nudno. Gąsienica ziewnęła raz, potem drugi i zasnęła. Mijał dzień za dniem. Letni wietrzyk kołysał gałązką, szeleściły cicho liście, a obrażona gąsienica spała i spała.

Obudziła się wreszcie. Widocznie słońce musiało mocno dogrzewać, bo w kokonie upał był nieznośny.

- Muszę przewietrzyć trochę mój domek - postanowiła i wyskrobała małe okienko w kokonie.

- Ach, jak pięknie pachną kwiaty! - gąsienica wychyliła się nieco. Nikt mnie tu wśród listków nie zauważy, co mam sobie żałować powietrza - pomyślała. Wychyliła się jeszcze troszeczkę, znowu troszeczkę i... wypadła ze swej kryjówki! Ale zamiast spaść z drzewa na ziemię, uniosła się do góry!

I nagle... na tej samej łące zobaczyła tę samą dziewczynkę. Co za wstyd - pomyślała - że jestem brzydka, to nie moja wina, gorzej, że teraz wszyscy będą mnie nazywać kłamczuchą. Dałam słowo honoru, że nikt mnie nie zobaczy i słowa nie dotrzymałam. Hańba! - Zrozpaczona upadła na trawę. A wtedy nadbiegła dziewczynka i zawołała:

- Ach jaki piękny!

- Czyżby to o mnie mowa? - szepnęła zdziwiona gąsienica - zdaje się, że o mnie. I wierz tu ludziom! Dziś mówią tak, a jutro zupełnie inaczej.

Na wszelki wypadek przejrzała się jednak w kropelce rosy.

- Cóż to takiego? W lustreczku ktoś nieznamy z długimi, bardzo długimi wąsami!

Wygięła grzbiet. Na grzbiecie są dwa piękne kolorowe skrzydła! - Patrzcie, patrzcie, stał się cud! Jestem motylem! - i kolorowy motylek poszybował wysoko nad łąką, bo przecież on nie dawał motylkowego słowa honoru, że nikt go nie ujrzy.

Po wysłuchaniu treści dzieci odpowiadają na pytania, np.:

- Dlaczego gąsienica ukryła się w kokonie?

- Co mogła wtedy czuć?

- Z czego i gdzie powstał kokon?

- Co mogła pomyśleć, gdy zobaczyła, że jest pięknym motylem?

- Kogo spotkała?

Dzieci oglądają również prezentowane na ilustracji etapy rozwoju motyla (jaja, larwę, poczwarkę, oraz dorosłego motyla) po czym przystępują do kolejnych zadań twórczych:

1. „**Wiosna motyli**” – opowieść ruchowa do muzyki „Nokturn – Es-dur” F. Chopina. Nauczyciel zachęca dzieci do ilustrowania ruchem opowieści o motylach. Rozdaje dzieciom chusty, zachęca do kreatywności w zabawie.
2. „**Motyle**” – praca plastycznie – techniczna. Praca dowolną techniką do wyboru – wydzieranka, wyklejanie plasteliną, bibułą, kolorowanie kredkami bambino, pastelami olejnymi, malowanie farbami. Zabawa kończy się wystawą wykonanych prac.

6. Podsumowanie i ewaluacja zajęć.

Nauczyciel dziękuje dzieciom za aktywność i zdyscyplinowanie w trakcie zajęć. Dzieci oceniają zajęcia poprzez umieszczenie odpowiedniego symbolu na specjalnie przygotowanych do tego celu kwiatkach. Akceptacja to kolorowy motyl, negacja zaś to zielona gąsienica. Każde z dzieci może uzasadnić swój wybór.